

PAASTUAJA I PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 5Mo 26:1.4-10)

Lugemine viiendast Moosese raamatust:

Neil päevil ütles Mooses kogu rahvale: “Kuula, Iisrael! Kui sa tuled maale, mille Issand, sinu Jumal, sulle pärisosaks annab, siis võta korvitäis maa uudsevilja ja mine paika, mille Issand, sinu Jumal, valib oma nimele eluasemeks, ning preester võtku sinu käest korv ja pangu see Issanda, sinu Jumala, altari ette. Aga sina tunnista ja ütle Issanda, oma Jumala ees: “Minu isa oli kodumaata aramealane, kes läks Egiptusse ja elas seal võõrana ühes oma väikese sugukonnaga. Kuid seal sai ta suureks, vägevaks ja arvukaks rahvaks. Egiptlased kohtlesid meid kurjasti, alandasid meid ja panid meid orjaikkesse. Aga meie hüüdsime Issanda, meie isade Jumala poole, ja Issand võttis kuulda meie hüüdmist ning vaatas meie viletsuse, töökoorma ja häda peale. Siis viis Issand meid Egiptusest välja: vägeva käe ja ülestõstetud käsivarrega – suure hirmu, tunnustähtede ja imetegudega. Ning ta juhtis meid sellesse paika ja andis meile selle maa, mis voolab piima ja mett. Aga nüüd, vaata, ma toon sulle selle maa uudsevilja, mille sina, Issand, oled mulle andnud.””

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 91:1-2. 10-11. 12-13. 14-15 R: 15)a

R: Issand, ole mu juures mu katsumusetunnil.

Kes elab Kõigekõrgema kaitse all
ja leiab rahu Kõigeväelise varjus,
see ütleb Issandale: “Sina oled minu varjupaik ja mu mäelinnus,
minu Jumal, keda ma usaldan.”

R:

Ükski õnnetus ei taba sind
ega lähene häda su kojale.
Sest tema annab oma inglitele käsu, mis käib sinu kohta,
et nad sind hoiaksid kõikidel su teedel.

R:

Nad kannavad sind kätel,
et sa ei lööks kivi vastu ära oma jalga,
ja sa sammud üle madude ja roomajate

ning võid astuda lõukoerade ja lohede peale.

R:

Sellepärast, et ta on minusse kiindunud, ma päästan ta,
kaitsen teda, sest ta tunneb minu nime.

Kui ta mind hüüab, siis ma võtan teda kuulda,
mina olen tema juures, kui ta on kitsikuses, vabastan ta ja tõstan au sisse.

R:

(Teine lugemine Ro 10:8-13)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, mida ütleb kiri? “Sõna on sinu lähedal – sinu suus ja su südames.” See on usu sõna, mida me kuulutame. Sellepärast, kui sa oma suuga tunnistad, et Jeesus on Issand, ja usud oma südames, et Jumal on ta surnuist üles äratanud, siis sa pääsed, sest südamega usutakse õiguseks ja suuga tunnistatakse pääsemiseks. Kiri aga ütleb: “Keegi, kes temasse usub, ei jää häbisse.” Siin ei ole vahet juudi ja kreeklase vahel, sest Issand on seesama igähele – rikas kõigile, kes teda appi hüüavad. Ning igaüks, kes Issanda nime appi hüüab, see pääseb.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 4:4b)

Halleluuja. Inimene ei ela ükspäinis leivast,
vaid igast sõnast, mis lähtub Jumala suust. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 4:1-13)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesus, täis Püha Vaimu, Jordani äärest tagasi, ning aeti Vaimus kõrbesse neljakümneks päevaks kuradi kiusata. Neil päevil ei söönud ta midagi, aga kui päevade arv täis sai, tuli temale nälg. Siis kurat ütles talle: “Kui sa oled Jumala Poeg, siis ütle sellele kivile, et see leivaks muutuks.” Jeesus vastas talle: “Kirjutatud on: inimene ei ela üksnes leivast.”
Ja kurat viis Jeesuse kõrgele mäele ja näitas talle ühe hetkega kõiki maailma kuningriike, ning ütles talle: “Sulle tahan ma anda kogu meelevalla kõigi nende üle ja kogu nende auhiilguse üle, sest see kõik on antud minu kätte, ja mina võin selle anda kellele ma iganes tahan. Kui sa nüüd kummardad

minu ette, siis on kõik sinu päralt.” Aga Jeesus vastas talle: “Kirjutatud on: Issandat, oma Jumalat, pead sina kummardama ja ainult teda teenima.”

Pärast seda viis kurat Jeesuse Jeruusalemma ja pani ta templiharjale seisma ning ütles talle: "Kui sa oled Jumala Poeg, siis kukuta end siit alla, sest kirjutatud on: Tema annab oma inglitele käsu, mis käib sinu kohta, et nad sind hoiaksid; nad kannavad sind kätel, et sa ei lööks kivi vastu ära oma jalga.” Jeesus kostis vastuseks: “On öeldud: Sina ei tohi Issandat, oma Jumalat, proovile panna.” Ja kui kurat nägi, et ta Jeesust millegagi kiusatusse viia ei suuda, siis jättis ta tema mõneks ajaks rahule.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armas kuulaja, põhjapoolsetel laiuskraadidel elades tunneme nelja aastaaga: kevadet, suve, sügist ja talve. See on ürgne kosmose rütm, mis tuleneb meie planeedi pöörlemise ja päikese ümber tiirlemise iseärasustest. Iga uus kevad täidab meie hinge uue rõõmsa ärevusega, sest suvepuhkus pole enam kaugel. Sügis seevastu toob kaasa oma kolletavate puulehtede nukra ilu, ja siis tuleb talv, mil loodus uinub valge lumevaiba all – nii nagu me seda oma jõulu-unistustes ikka ette kujutame.

Paraku on siinmail neid aegu, kui ei ole liiga kuum, liiga külm või liiga vihmane, ehk vaid mõned päevad aastas. Inimene ei saa siin elada mõnusasti lageda taeva all, ikka vajame seljariideid, et talve külm hingus ja suve päikeselõõsk meid ei kõrvetaks; vajame elamuid, kuhu peita end nii põua kui pakase eest, kuhu minna vihma käest varju alla.

Omal kombel peegelduvad aastaajad nii mitmelgi viisil ka inimese elukaares. Ühest küljest on meie eluiga võrreldav taimega, millel on aeg tärgata, õitseda, vilja kanda ja närbuda, et saada rammuks oma järglaste juurtele. Kuid mõistusega olendi elus on ka palju “väikeseid aastaringe”, mis kajastavad tema vaimseid võitlusi, kannatusi, võite ja lüüasaamisi – vaimseid viljaikaldusi ja häid saake.

Sellepärast, kui me peaksime hetkel elama raskeid aegu, taluma oma hinges lüüasaamisi ja vaimukuivust, siis on mõistlik end veenda, et see on normaalne, loomulik osa elust, ja et miski ei saa olla lootusetult halvasti. Igal südametunnistusega inimesel on hingetalv, mis on nüüd meile kätte jõudnud. See tuleb lihtsalt üle elada, lootes aina oma Jumala peale, kes on töotanud meid kord üles äratada igaviku kevadeks.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänases evangeeliumis kirjeldatud sündmus ei ole sisuliselt ei algus ega lõpp. Algus oli siis, kui Jumal lõi maailma koos kõigi selle iseärasustega, ja lõpp tuleb siis, kui viimane inimene lahkub siit maailmast, et jõuda tagasi oma Looja ette. See, mida Jeesuse vestlus saatanaga kirjeldab, on vahejaam, millest algab mitte terve uus vaimne maailm, vaid üksnes uus vaimne aastaaeg. Midagi saab selgemaks, ettearvamatute tompudena maapinnal lebanud seemned hakkavad idanema, annavad aimu, missugusteks taimedeks on nad kord määratud kujunema.

Piibel annab saatanale sõna vaid kahel korral. Esimesel korral toimub see Vana Testamendi Iobi raamatus, kus kaks vaimolendit – Jumal ja saatan – vaidlevad Iobi üle, selle üle, kas saatanal õnnestub teda kiusatusse viia või mitte. Sisuliselt aga võib öelda, et Jumal kiusab seal hoopis saatanat, sest ta teab, et Iob peab katsumusele vastu ega nõustu Jumalat teotama, kuigi saatan üritab Iobit selleni viia nii mitmelgi kurikavalal kombel.

Uues Testamendis aga toimub Jumala ja saatana kohtumine teistel alustel, sest nüüd on Jumal Jeesuses ise saanud inimeseks ja avanud saatanale võimaluse teda kiusata kõigi juba ammu inimeste peal ära proovitud ahvatluste kaudu. Kuid taas mängib Jumal oma Pojas saatanale vingerpussi, vastab kõigile kavalatele pakkumistele keeldumisega. Tegelikult võinuks saatan sellest õppida, et Jumalat üle kavaldada tal ei õnnestu. Aga ilmselt ei mahu see arusaamine tema loomusesse, ning sellepärast üritab ta ikka... ja üritab tänapäevani.

Armsad õed ja vennad, Jumala ja saatana vägikaikavedu ei läheks meile tegelikult eriti korda, kui meie ei oleks ise selleks kaiks, mida nad veavad. Omamoodi oleme justkui kõrvaltvaatajad, kellel on ühtaegu kaks huvi: esiteks, kuidast täita Looja poolt meisse kätketud ülesanne, ja teiseks: "... et kas oleks kuidagi võimalik... ja kui Jumalale peaks see olema meele järgi... siis kas ehk võiksime ikka pälvida igavese elu tema juures..."

Maailm jääb aga Jumala ja saatana vastuseisu tallermaaks: see on normaalne, nii on see alati olnud ja jääb kestma nii kauaks, kui see maailm püsib. Meie aga peame hoidma Jumala poole, sest kogemus ütleb, et viimane sõna jääb temale; tema nimel tasub kõik kannatused ära kannatada, tema peale loota on mõistlik. Aamen.